Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter:	Knudsen, Jakob
Titel:	Udrag fra ANGST
Citation:	Knudsen, Jakob: ”Martin Luther”, i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 185. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000756512/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)
Anvendt udgave:	Martin Luther

Magten over ham selv og hans Liv, han selv havde blot fat ligesom i en Yder-Ende deraf, men maatte i Rædsel følge med. Aa, det var, ligesom hans Fader kom og vilde redde ham, men Martin turde ikke give ham Haanden — han maatte ikke.

Og hver Gang han saaledes var henne i Tanker om Faderen — der jo, hvad Øjeblik det skulde være, kunde ride ind ad Klosterporten med sine mange Ledsagere, — faldt Læsningen i Missalet og Forsømmelsen af Læsningen over ham med en Angst, der stemmede for Aandedrættet. Han vidste jo saa godt, at kunde han bare have lagt sig ned og sovet — lige til han skulde ind for Altret i Morgen Kl. 9, saa havde det været meget bedre end alt andet — alle yderligere Forberedelser. Men han vidste ogsaa, at han sletingen Ro fik, før det hele var overstaaet, at han — foruden alt det andet — vilde være syg af Forvaagethed, naar han skulde til det i Morgen.

Han saae det hele for sig — og hvad der var værst: sig selv — lige fra den første Begyndelse af Handlingen, naar han kom ind ad Sakristi-Døren sammen med Altertjeneren. — Hans gamle, kjære Præceptor fra Novice-Tiden havde bedt om og faaet Lov til at være hans Medhjælp under selve Handlingen, — men hvad kunde det hjælpe: hans Angst aad jo al Hjælp op, saa snart den var bleven Hjælpen vaer.

Martin kunde næsten ikke tro andet, end at han maatte falde om i Besvimelse, saasnart han stod paa Altrets nederste Trin og skulde messe de allerførste, indledende Bønner. Og han tænkte sig staaende dér — saa levende, saa skjærende tydeligt, at han var ved at faa ondt deraf i selve dette Øjeblik.

Og han *skulde* gjennemgaa det med sine Tanker *nu* — for ikke at glæmme det mindste deraf, skjønt disse Tanker ved Gjentagelse var bleven som glødende og martrede hans Hjerne — — Han skulde tænke paa det forfærdende Øjeblik, naar han maatte udbrede sine Hænder over Vinen og Brødet og sige: »Vi ofre til Dig, den Levende, Sande, Evige . . . .« Han skulde dér virkeligt, haandgribeligt staa overfor sin frygtelige, himmelske Dommer — og vide, at hans Fader, den gamle Bjærgværksmand, sad nede i en af Kirkestolene — — —

Nej, nej! — — det kunde jo ikke lade sig gjøre! —